

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **M. B.**
bytem P. 373, P.
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem
advokátem sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.1.2017, č.j. KUZZL-85588/2016, sp.zn. KUSP-85588/2016/DOP/Mu,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.1.2017, č.j. KUZL-85588/2016, sp.zn. KUSP-85588/2016/DOP/Mu, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti opravnému rozhodnutí Magistrátu města Zlína ze dne 1.11.2016, č.j. MMZL 138113/2016, sp.zn. MMZL-043712/2015-OOSA-1746/15-RM1-PŘ, kterým dle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), bylo opraveno rozhodnutí Magistrátu města Zlína ze dne 7.4.2016, č.j. MMZL 045736/2016, kterým byla žalobci uložena pokuta za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“). Oprava spočívala v tom, že správní orgán ustanovení o uložení sankce § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu nahradil § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

2. Podle žalobce nešlo o opravu zřejmé nesprávnosti, nýbrž o nápravu pochybení při právním posouzení časové působnosti právních předpisů; tedy o nesprávné právní posouzení. Podle žalobce nelze institutu opravy zřejmých nesprávností využívat k dodatečnému cizelování výroku. Změna spočívala ve změně verze zákona a bylo tak nutné posoudit, zda nová úprava nebyla pro žalobce příznivější. Jestliže měl výrok prvostupňového rozhodnutí o spáchání správního deliktu odkazovat na § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu – s čímž žalobce souhlasí – mělo tak být učiněno prostřednictvím přezkumného řízení. Chybným postupem bylo zasaženo do práv žalobce, neboť mu byla upřena možnost opětovného podání odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Zrušení napadených rozhodnutí má podle žalobce vliv také na řízení vedené zdejším soudem pod sp.zn. 62 A 229/2016.
3. Žalobce tedy z uvedených důvodů navrhuje napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušit. Na tomto procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se v napadeném rozhodnutí zabýval tím, zda nová právní úprava nebyla pro žalobce příznivější. Zdůraznil, že napadeným ani jemu předcházejícím rozhodnutím nebylo zasaženo do práv žalobce. Žalovaný tedy navrhuje, aby žaloba byla zamítnuta. Také žalovaný na tomto procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

5. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.); vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
7. Žaloba není důvodná.
8. Klíčovou otázkou v nyní posuzované věci je, zda v případě, kdy správní orgán (tu prvostupňový správní orgán) ve výrokové části o uložení sankce chybně odkáže na zákonné ustanovení účinné z důvodu novelizace příslušného právního předpisu až po spáchání správního deliktu, lze toto pochybení napravit postupem dle § 70 správního řádu.
9. Podle § 70 správního řádu opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení anebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.
10. Zdejší soud dává zapravdu žalobci v tom, že prostřednictvím opravy zřejmých nesprávností ve smyslu § 70 správního řádu nelze měnit obsah výroku rozhodnutí z důvodu jeho nezákonnosti. S využitím institutu opravy zřejmých nesprávností nelze v odůvodnění rozhodnutí měnit ani vlastní skutková zjištění či již provedené právní hodnocení; nelze tedy měnit obsah rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2010, č.j. 1 Afs 58/2009-541). Zatímco žalobce tvrdí, že postupem prvostupňového správního orgánu dle § 70 správního řádu došlo ke změně obsahu prvostupňového rozhodnutí (jeho výroku), podle žalovaného šlo pouze o opravu zřejmé nesprávnosti.
11. V příkazu ze dne 22.7.2015, č.j. MMZL 091242/2015, bylo ve výrokové části II., kterou byla žalobci uložena pokuta, odkazováno na § 125f odst. 3 ve vazbě na § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu. Naopak v prvostupňovém rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla (tu žalobce) ze dne 7.4.2016, č.j. MMZL 045736/2016, bylo ve výrokové části II. již odkazováno na § 125f odst. 3 ve vazbě na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. V souladu s rozsudkem Evropského soudu pro lidská práva ve věci Engel proti Nizozemí ze dne 8.6.1976, stížnosti č. 5100/71; 5101/71; 5102/71; 5354/72 a 5370/72, a navazující (i tuzemskou) judikaturou je i na nyní posuzované věci nutné pohlížet jako na věc trestní.
12. Ke spáchání správního deliktu mělo dojít dne 2.3.2015 v 9:00 hod. tím, že se nezjištěný řidič žalobcem provozovaného vozidla neřídil dopravní značkou č. B 28 „Zákaz zastavení“, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a došlo tak k naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobci tedy měla být uložena sankce podle ustanovení účinného ke dni spáchání správního deliktu – tedy ke dni 2.3.2015. Ustanovení § 125c zákona o silničním provozu bylo po spáchání správního deliktu novelizováno zákonem č. 48/2016 Sb., který nabyl účinnosti dne 20.2.2016. Před i po novelizaci se dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu

fyzická osoba dopustila přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) tamtéž, nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II zákona o silničním provozu. Řidič vozidla (provozovatelem vozidla byl žalobce) tedy porušil jinou povinnost stanovenou v hlavě II zákona o silničním provozu – řídit se dopravními značkami dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

13. Podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu se za správní delikt provozovatele vozidla uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč. Novelizace § 125c se dotkla ustanovení, kterým byla upravena možná výše pokuty za spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu ve znění ke dni spáchání správního deliktu se mimo jiné za přestupek dle odstavce 1 písm. k) uloží pokuta od 1 500 do 2 500 Kč. V prvostupňovém rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena pokuta za správní delikt provozovatele vozidla, bylo ve výrokové části II. odkazováno na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) bylo do zákona o silničním provozu včleněno až zmíněnou novelou účinnou ode dne 20.2.2016. Srovná-li zdejší soud text § 125c odst. 5 písm. g) po novelizaci a text § 125c odst. 4 písm. f) před novelizací, je zřejmé, že jde o totožnou právní normu se shodným textem; také podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu bylo možné za přestupek dle odstavce 1 písm. k) uložit pokutu od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Je tedy patrné, že prvostupňový správní orgán odkázal na právní normu účinnou v době vydání prvostupňového rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla (žalobce), namísto právní normy účinné v době spáchání správního deliktu.
14. Ze shora uvedené rekapitulace je patrné, že samotná skutková podstata přestupku (správního deliktu) novelizací nebyla dotčena; § 4 písm. c), § 10 odst. 3 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu nebyly novelou (zákonem č. 48/2016 Sb.) dotčeny. Zároveň je zřejmé, že novelou došlo pouze ke změně systematizace právní normy upravující rozmezí pro uložení pokuty za nedodržení povinnosti řídit se svislou dopravní značkou č. B 28 „Zákaz zastavení“. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena pokuta za správní delikt provozovatele vozidla („II. postup správního orgánu při ukládání sankce“), vyplývá, že prvostupňový správní orgán při úvaze o stanovení pokuty vycházel z rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč.
15. Jestliže tedy prvostupňový správní orgán při ukládání pokuty odkázal na chybné zákonné ustanovení z důvodu novelizace zákona o silničním provozu, avšak k faktické změně ustanovení, ze kterého správní orgán vycházel, nedošlo, a zároveň bylo z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí o uložení pokuty za správní delikt provozovatele vozidla zřejmé, že správní orgán při úvahách o výši pokuty vycházel z rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč – tedy řídil se „správnou“ právní normou, pak se podle zdejšího soudu jednalo o zřejmou nesprávnost v písemném vyhotovení prvostupňového rozhodnutí. Prvostupňový správní orgán tedy byl oprávněn ve smyslu § 70 správního řádu napravit své pochybení a prvostupňovým opravným rozhodnutím změnit odkaz ve výrokové části II. prvostupňového rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla (žalobce) z § 125f

odst. 5 písm. g) na § 125f odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu. Zdejší soud tedy dává zapravdu žalovanému, že postupem dle § 70 správního řádu nebylo zasazeno do práv žalobce. Zdejší soud dává zapravdu žalovanému také v tom – jak ostatně uvedl již žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí – že pozdější právní úprava nebyla pro žalobce příznivější, neboť zákonné rozmezí pro výši pokuty se nezměnilo.

V. Závěr

16. Žalovaný podle zdejšího soudu aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

17. O nákladech řízení účastníků rozhodl zdejší soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 6.12.2018

David Raus v.r.
předseda senátu